

Zakaj obstaja vesolje

CERN trdi, da je odkrila ,*kršitev CP v barionih*‘. Kritična preiskava.

Kozmična filozofija

Razumevanje kozmosa s filozofijo

Brezplačen dostop do filozofskih knjig.

Na voljo v **42 jezikih** z visoko jezikovno kakovostjo prek prevajanja z umetno inteligenco.

Dostop do knjige

Beri na spletu

Prenesi PDF/ePub

si.cosmicphilosophy.org/cp-violation/

Strokovno objavlanje knjig

Avtorjem filozofskih ali znanstvenih del ponujamo strokovno objavlanje elektronskih knjig.

[Več o storitvah objavljanja →](#)

Natisnjeno 24. januar 2026

CosmicPhilosophy.org

Kazalo vsebine

1. Zakaj obstaja vesolje

1.1. Kršitev CP 101: Manjkajoča antimaterija

1.2. Dvojna kategorčna napaka

1.3. Nevtrino kot „obupno sredstvo“

1.3.1. Beta razpad: zmanjšanje kompleksnosti strukture

1.3.2. Inverzni beta razpad: povečanje kompleksnosti strukture

1.4. Kvantna „magija“ in računska nereducibilnost

1.5. Iluzija eksotičnih delcev

2. Zaključek

POGLAVJE 1.

Zakaj obstaja vesolje

CERN trdi, da je odkrila ,kršitev CP v barionih‘

Marca 2025 je svetovna znanstvena tiska – od Physics World do Science Daily – napovedala rešitev enega najglobljih skrivnosti vesolja. „Prvo opazovanje kršitve CP v barionih“, so napovedali naslovi. Pripoved je namigovala, da je poskus LHCb v CERN končno odkril temeljno asimetrijo v gradnikih materije, ki potencialno razloži zakaj vesolje obstaja.

Ta članek razkriva, da je CERN storil dvojno kategorčno napako. Njihova trditev zamenja neprekinjen, dinamičen proces, ki je temelj za oblikovanje kozmične strukture, z iluzornim ,delcem‘ in neupravičeno namiguje, da je bila kršitev CP opažena v kategoriji delcev, ki vključuje protone in neutrone.

S predstavitvijo odkritja kot lastnosti „barionov“, CERN daje lažno trditev: opažena je bila statistična razlika v hitrosti razpada motenih protonov in anti-protonov v procesu samoozdravljanja.

Statistična razlika je rezultat tretje napake: z obravnavanjem materije in antimaterije kot dveh ločenih izoliranih entitet, medtem ko se zanemarija njihov edinstven kontekst strukture višjega reda, je rezultat matematični artefakt, ki se zmotno identificira kot kršitev CP.

POGLAVJE 1.1.

Kršitev CP 101: Manjkajoča antimaterija

Da bi razumeli obseg napake, je treba razumeti, kako se kršitev CP nanaša na „Zakaj“-vprašanje kozmosa.

V fiziki **C** pomeni *Konjugacija naboja* in se v praksi nanaša na inverzijo empiričnih lastnosti materije za antimaterijo: električni naboj, barvni naboj, leptonsko število, barionsko število itd.) in **P** pomeni *Pariteta*, kar se v praksi nanaša na gledanje vesolja v ogledalu iz čisto prostorskega zornega kota.

Če bi veljala CP simetrija in če bi bila teorija velikega pokaja resnična, bi kozmični izvor moral proizvesti enake količine materije in antimaterije, kar bi povzročilo popolno anihilacijo. Zato mora biti navidezna simetrija kršena, da vesolje lahko obstaja. To kršitev imenujemo **kršitev CP** – „pristranskost“, ki je omogočila materiji preživetje anihilacije.

Nedavni poskusi LHCb trdijo, da so to pristranskost našli znotraj barionov, razreda delcev, ki vključuje protone in neutrone.

Dvojna kategorčna napaka

Zamenjava neprekinjenega procesa z iluzornim delcem

Rezultati LHCb so opazili razliko v hitrostih razpada šibke sile na osnovi nevtrinov pri Λ_b^0 barionu (barion z dnom) v primerjavi z njegovo antimaterijsko protipodobo. Vendar pa je svetovni medijski narativ to predstavil kot odkritje kršitve CP samega razreda barionov.

Primeri, kako je bilo predstavljeno javnosti:

Novica CERN (uradna izjava LHCb): „Poskus LHCb v CERN je razkril temeljno asimetrijo v obnašanju delcev, imenovanih barioni“ in navaja, da so barioni kot kategorija „podvrženi zrcalni asimetriji v temeljnih zakonih narave.“

V tej uradni novici so barioni kot razred predstavljeni kot predmeti, ki „so podvrženi“ asimetriji. Kršitev CP se obravnava kot lastnost celotne kategorije delcev.

Physics World (IOP): „Prvi eksperimentalni dokaz kršitve simetrije naboja in paritete (CP) v barionih je pridobila skupina LHCb Collaboration pri CERN.“

Kršitev CP naj bi bila "v barionih" kot kategoriji, ne le v specifičnem prehodu.

Science News (ameriški medij): „Raziskovalci pri Velikem hadronskem trkalniku blizu Ženeve so zdaj opazili kršitev CP v razredu delcev, imenovanih barioni, kjer še ni bila nikoli potrjena.“

Primer splošnega „predmetnega“ okvira: kršitev CP je opažena „v“ razredu delcev.

V vsakem primeru se asimetrija obravnava kot lastnost razreda delcev. Kljub temu je edino mesto, kjer naj bi bila kršitev CP opažena, v transformaciji (v amplitudi razpada) iz eksotičnega, motenega stanja protona nazaj v osnovni proton, kar je inherentno dinamičen in neprekinjen proces, ki je temelj za oblikovanje kozmične strukture.

Razlika v tem, kako hitro razpadejo (renormalizirajo) moteni protoni in anti-protoni, je tisto, kar LHCb meri kot CP-asimetrijo. Z obravnavanjem te statistične pristranskosti kot lastnosti delca fizika stori kategorčno napako.

Da bi kritično preučili, zakaj tega „razpada“ ni mogoče obravnavati kot lastnosti delca, je treba pogledati zgodovino šibke sile.

Nevtrino kot „obupno sredstvo“

Zakaj razpad ni lastnost delca

Če je kršitev CP lastnost delca, mora biti mehanizem „*razpada*“ mehanski dogodek, ki je lasten temu predmetu. Vendar pa kritičen pogled na zgodovino nevtrina in šibke sile razkrije, da je okvir razpada zgrajen na matematični iznajdbi, zasnovani za prikrivanje neprekinjenega in neskončno deljivega konteksta.

Naš članek „*Nevtrini ne obstajajo*“ razkriva, da je opazovanje radioaktivnega razpada (beta razpada) prvotno predstavljalo ogromno težavo, ki je grozila, da bo strmoglavila fiziko. Energija nastajajočih elektronov je pokazala neprekinjen in neskončno deljiv spekter vrednosti – neposredno kršitev „*temeljnega zakona*“ o ohranitvi energije.

Da bi rešil deterministično paradigmo, je Wolfgang Pauli leta 1930 predlagal „*obupno sredstvo*“: obstoj nevidnega delca – nevtrina – ki bi neopazno odnesel „*manjkajočo energijo*“. Pauli je sam priznal absurdnost te iznajdbe v svojem izvirnem predlogu:

„*Storil sem nekaj groznega, postuliral sem delec, ki ga ni mogoče zaznati.*“

„*Našel sem obupno sredstvo zaitev zakona o ohranitvi energije.*“

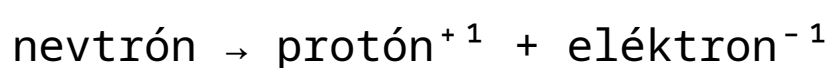
Kljub temu, da je bil izrecno predstavljen kot „*obupno sredstvo*“ – in kljub dejstvu, da je **edini** dokaz za nevtrine še danes isti „*manjkajoča energija*“, ki je bila uporabljena za njegovo iznajdbo – je nevtrino postal temelj standardnega modela.

S stališča kritičnega zunanjega opazovalca ostajajo osnovni opazovalni podatki nespremenjeni: energijski spekter je neprekinjen in neskončno deljiv. „*Nevtrino*“ je matematični konstrukt, izumljen za ohranjanje determinističnih zakonov o ohranitvi, ki poskuša izolirati dogodek razpada, medtem ko je dejanski pojav po opazovalnih podatkih samih po sebi bistveno neprekinjene narave.

Natančnejši pregled razpada in inverznega beta razpada razkrije, da so ti procesi temeljni za kozmično oblikovanje strukture in predstavljajo spremembo v kompleksnosti sistema namesto preproste izmenjave delcev.

Preobrazba kozmičnega sistema ima dve možni smeri:

► beta razpad:

Preobrazba s **zmanjšanjem** kompleksnosti sistema. Nevtrino „*energijo neopazno odnese*“, odnaša masijo v praznino, navidezno izgubljeno za lokalni sistem.

► inverzni beta razpad:

Transformacija s **povečanjem** sistemske kompleksnosti. Antinevtrino naj bi bil „porabljen“, njegova masa-energija pa naj bi bila „nevidno dodana“, da postane del nove, masivnejše strukture.

Pripoved o razpadu šibke sile poskuša te dogodke izolirati, da bi rešila ‚temeljni zakon‘ ohranjanja energije, vendar pri tem temeljito zanemarja „širšo sliko“ kompleksnosti – pogosto označeno kot vesolje, ki je „natančno nastavljeno za življenje“. To takoj razkriva, da morata biti teorija nevtrinov in razpada šibke sile neveljavni ter da je izolacija razpadnega dogodka od kozmične strukture napaka.

Naš članek Proton in nevtron: Filozofični argument za primarnost elektrona ponuja alternativno razlago za proces razpada: nevtron je stanje protona, ki nastane zaradi vezave elektrona v strukturi višjega reda.

Kar naj bi bilo „razpad“ (zmanjšanje kompleksnosti), je **razvezovanje** povezave med *protonom in elektronom* iz njegovega konteksta strukture višjega reda. Elektron odide s spremenljivim, a v povprečju skladnim časom (za nevtron je ~15 minut, s praktičnimi vrednostmi od minut do več kot 30 minut) in z neskončno deljivim „neprekinjenim energijskim spektrom“ (kinetična energija odhajajočega elektrona ima potencialno neskončno število možnih vrednosti).

V tej alternativni teoriji je kozmična struktura korenina in izhodišče transformacijskih dogodkov. Na naraven način razloži navidezno naključnost časov razpada: le videti se kot psevdo-naključni zaradi vprašanja *Zakaj* kozmične strukture.

POGLAVJE 1.4.

Kvantna „magija“ in računska nereducibilnost

V primeru potenjenih protonskih stanj, kot v poskusu LHCb pri CERN, samozdravljenje, ki je neločljivo del protonskega renormalizacijskega procesa (predstavljenega kot ‚radioaktivni razpad‘), predstavlja matematično situacijo, ki jo teoretiki kvantne informacije imenujejo „kvantna magija“ – merilo nestabiliziranosti in računske nereducibilnosti.

„Pot“ kvantnih spinov matematično predstavlja strukturno ‚navigacijo‘ sistema iz potenjenega kaosa nazaj k osnovnemu protonskemu redu. Te poti ne določa deterministična, klasična veriga vzroka in posledice, vsebuje pa jasen vzorec. Ta „magični vzorec“ je temelj kvantnega računalništva, podrobneje raziskan v našem članku *Kvantna magija: Kozmična struktura in temelji kvantnega računalništva*.

Nedavna študija ponuja dokaze.

(2025) Fiziki delcev zaznajo ‚magijo‘ v Velikem hadronskem trkalniku (LHC)

Vir: [Quanta Magazine](#)

Študija je združila kvantno informacijsko teorijo in fiziko trkalnikov delcev (CMS in ATLAS, november 2025) ter razkrila „kvantno magijo“ v top kvarkih (kvazidelcih). Kritična analiza

razkriva, da ta „magija“ ni lastnost kvarkov, temveč opazovanje renormalizacijske dinamike potenjenega protona. Opazovan „vzorec“ v kvantnih spinih je manifestacija kompleksnega sistema, ki se vrača k izhodišču brez deterministične reducibilnosti. Koren „magije“ je v fenomenu renormalizacije, njegov kvalitativni koren pa v kozmični strukturi *sami*.

To nas pripelje do jedra odkritja iz leta 2025. Sodelovanje LHCb je izmerilo razliko v hitrosti renormalizacije (razpada) potenjenih protonov in anti-protonov ter jo označilo za CP-asimetrijo. Vendar študija o „kvantni magiji“ razkriva, da izmerjena razlika izvira iz *nedoločenega* strukturnega konteksta.

Z obravnavo potenjenih protonov in anti-protonov kot ločenih entitet jim fizika pripiše edinstvene strukture, ki se razlikujejo. Ta strukturna neskladnost povzroči različne stopnje razpada.

POGLAVJE 1.5.

Potenjeni protoni in iluzija eksotičnih delcev

Ko LHC prisili protone v trk, se protoni zdrobijo v potenjeno stanje. Znanstveniki in popularnoznanstveni mediji pogosto trdijo, da ta potenjena protonska stanja vključujejo „eksotične delce“, CERN-ova trditev o kršitvi CP za „barione“ kot kategorijo pa temelji na tej ideji. V resnici pa eksotični delci predstavljajo le matematične posnetke neprekinjenega dinamičnega procesa, ki skoraj takoj renormalizira potenjeni proton nazaj v normalno stanje.

„Eksotični barion“ je matematični posnetek začasne anomalije v protonu, ko ta poskuša razrešiti visokoenergijsko motnjo.

POGLAVJE 2.

Zaključek

Naslovi, ki slavijo „kršitev CP v barionih“, so zavajajoči in naredijo dvojno kategorijsko napako. Zamenjujejo neprekinjen dinamični proces oblikovanja in vzdrževanja strukture s statičnim objektom ter obravnavajo prehodno stanje potenjenega protona kot neodvisen „eksotični delec“.

Eksotični barion ni nov delec, temveč bežen posnetek potenjenega protona v samozdravljenju. Ideja, da ti posnetki vključujejo neodvisne delce, je iluzorna.

Poleg dvojne kategorijske napake je LHCb dejansko opazil statistični artefakt, ki izvira iz druge napake: obravnave materije in antimaterije kot neodvisnih entitet, merjenih v edinstvenih matematičnih perspektivah, izoliranih od njihovega *konteksta strukture višjega reda*.

Z zanemarjanjem strukturnih kontekstov, kar je temeljno vgrajeno v fiziko nevtrinov v poskusu rešitve *temeljnega zakona* ohranjanja energije, je nastala razlika v hitrosti renormalizacije (razpada) zmotno identificirana kot kršitev CP.

Kozmična filozofija

Razumevanje kozmosa s filozofijo

Natisnjeno 24. januar 2026

Ta knjiga je na voljo v 42 jezikih na CosmicPhilosophy.org.

Spletni e-bralnik

PDF

ePub

Vir: si.cosmicphilosophy.org/cp-violation/

Storitev založništva knjig

Objavite vrhunsko e-gradivo, ki bo na internetu obstajalo tisočletja.

Preberite več o naših strokovnih založniških storitvah.